

Sygn. akt IV CSK 713/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko E. W. i L. W.
o ustalenie nieważności czynności prawnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 130/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
oraz przyznaje r. pr. J. K. od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w
Bydgoszczy) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z należnym
podatkiem VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), która miała polegać na nieustanowieniu przez Sąd pierwszej instancji pełnomocnika dla powoda. Okoliczność ta była jednak oceniana przez Sąd drugiej instancji, który uznał, że niezasadny był zarzut naruszenia przepisów postępowania wskutek nie ustanowienia dla powoda pełnomocnika z urzędu, gdyż powód sam sformułował pozew, brał udział w rozprawach, a także jasno precyzował swoje stanowisko, a ustanowiony po wydaniu zaskarżonego wyroku pełnomocnik powoda z urzędu podtrzymał osobiste stanowisko powoda zaprezentowane w jego apelacji, wnosząc dodatkowo jedynie o przyznanie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Poza tym skarżący zarzuca nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, a skarga kasacyjna

przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Przesłanka nieważności postępowania powinna odwoływać się więc tylko do postępowania przed tym sądem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.